

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: I. M.

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2018, č. j. OAM-815/ZA-ZA11-ZA08-2018,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce žalobou podanou u zdejšího soudu dne 8. 11. 2018 se domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť byla zjevně nedůvodná, protože žalobce neuváděl skutečnosti o tom, že by byl vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma (ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu) a zároveň uváděl pouze ekonomické důvody.

II. Žaloba

2. Ve včas podané žalobě žalobce především uvedl, že v předchozím správním řízení byl zkrácen na svých právech. Dále citoval jednotlivá zákonná ustanovení, která měl žalovaný porušit, avšak bez upřesnění, co konkrétně měl v jeho případě žalovaný porušit. Zmínil porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v nezbytném rozsahu (§ 2 odst. 4 správního řádu). Dále žalobce uvedl porušení § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, dostupné podklady hodnotil pouze tendenčně, pročež nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Rozhodnutí žalovaného rovněž označil za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (porušení § 68 odst. 3 správního řádu) a za nezákonné, neboť nebyl naplněn zákonný důvod k zamítnutí jeho žádosti jako nedůvodné ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
3. Žalobce dále citoval právní úpravu a zásady správního řízení, které by měl správní orgán dodržovat, avšak opět bez uvedení konkrétního pochybení v posuzované věci. Podle žalobce je žalovaný povinen dbát základních zásad správního řízení uvedených v § 2 až § 8 správního řádu. Především jde o požadavek individualizace správního řízení a správního rozhodnutí uvedený v § 2 odst. 4 správního řádu a o povinnost správního orgánu zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Každý správní orgán dbá o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu, pročež je povinen zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení. Shromážděné podklady pro rozhodnutí sice může hodnotit podle vlastního uvážení, avšak je povinen pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Veškeré skutečnosti a úvahy vedoucí k rozhodnutí je pak správní orgán povinen uvést v rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu).
4. Podle žalobce žalovaný pochybil, neboť řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem, pročež nesprávně aplikoval § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalobce nesouhlasil s tím, že by ve správním řízení uváděl pouze ekonomické důvody své žádosti, pročež považuje napadené rozhodnutí za nezákonné.
5. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby zrušil napadené rozhodnutí žalovaného.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní. Toliko obecně formulované žalobní body neprokazují nezákonnost napadeného

rozhodnutí. žalobce sice namítá porušení řady ustanovení správního řádu a zákona o azylu, avšak pohybuje se pouze v teoreticko-právní rovině bez potřebného přesahu do konkrétního žalobcova azylového příběhu. Z žaloby nebylo možné seznat konkrétní nezákonnosti, jichž se měl žalovaný při posuzování žalobcova příběhu dopustit.

7. S ohledem na toliko obecnou formulaci žalobních bodů odkázal žalovaný na obsah napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu, zejména na poskytnuté údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a protokol o pohovoru. Podle žalovaného bylo v průběhu správního řízení jednoznačně objasněno, že žalobce jako důvod svého odchodu z vlasti uvedl snahu najít si v ČR zaměstnání a legalizovat si zde pobyt. Jiné důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu neuváděl a na podporu svých tvrzení nedoložil žádné důkazy. K odchodu z vlasti jej tedy vedly pouze ekonomické důvody. V této souvislosti žalovaný rovněž poukázal na recentní judikaturu správních soudů, zejména Nejvyššího správního soudu.
8. S ohledem na výše uvedené žalovaný soud navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákon ač. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že žaloba není důvodná.
10. V nyní posuzované věci soud nejprve ověřil ze správního spisu žalovaným zjištěný skutkový stav. Žalobce podal dne 23. 9. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 26. 9. 2018 poskytl údaje k podané žádosti. Konkrétně sdělil, že je jezidské národnosti, gruzínské státní příslušnosti, pravoslavného vyznání a narodil se v Tbilisi v bývalém Sovětském svazu. Dorozumí se gruzínským a ruským jazykem. Ve vlasti nebyl politicky aktivní. Je ženatý a jeho manželka žije s jejich sedmiletým synem v Tbilisi. Poslední jejich společné bydliště bylo také v Tbilisi. Žalobce cestoval dne 16. 6. 2018 letecky do Polska na základě bezvízového styku a odtud pak přicestoval vlakem dne 22. 9. 2018 do ČR. Cestovní doklad ztratil v Polsku. Dosud nežádal o mezinárodní ochranu. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je dobrý, a že mívá bolesti hlavy. Jako důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že v Gruzii nemůže žít, nemá tam práci a chce mít lepší život. Jelikož nepředložil žádný doklad osvědčující jeho totožnost a státní příslušnost, žalovaný přijal za dostatečné čestné prohlášení žalobce ze dne 26. 9. 2018.
11. Dne 26. 9. 2018 byl rovněž proveden pohovor se žalobcem, a to za přítomnosti tlumočníka z gruzínského jazyka. Žalobce uvedl, že ze země původu vycestoval proto, aby si zlepšil život a odjel za prací do Polské republiky. Tam pracoval 1,5 měsíce, avšak nedostal zapláceno. Kamarád žijící v Praze ho uvědomil o možnosti práce v ČR. Důvodem následného podání žádosti o mezinárodní ochranu byla skutečnost, že žalobci vypršela doba bezvízového režimu, až e neměl doklady k legálnímu pobytu. Žalobce z Gruzie vycestoval, jakmile měl peníze z příležitostné práce. Cestovní doklad žalobce zůstal v autobusu v Polsku, pořídil si však jeho kopii kvůli práci. Žalobce vyloučil, že by měl v zemi původu během vyřizování cestovního dokladu nějaké potíže. Jediným jeho

problémem ve vlasti byla skutečnost, že neměl vlastní bydlení, práci a peníze, neboť z peněz od rodičů mu již nic nezůstalo. Proto přijel do EU. Pokud by se vrátil do vlasti, nemohl by znovu vycestovat kvůli nedostatku financí. Proto požádal o možnost zůstat v ČR a pracovat zde kvůli lepší budoucnosti.

12. S ohledem na shora provedená skutková zjištění musel krajský soud přisvědčit závěrům žalovaného v tom, že žalobce ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděl pouze ekonomické důvody a současně neuváděl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by v zemi původu mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Přesně na tuto situaci pamatuje § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, jenž byl také žalovaným v této věci aplikován, a žádost žalobce byla v souladu s tímto ustanovením zcela po právu zamítnuta jako zjevně nedůvodná.
13. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla snaha najít si na území ČR zaměstnání a legalizovat si zde pobyt. Žádné jiné důvody či okolnosti, které by měly být vztahy v úvahu při posuzování jeho žádosti o mezinárodní ochranu, žalobce neuvedl. Na podporu svých tvrzení ani nedoložil žádné důkazy. Rovněž v žalobě žalobce neuvedl další okolnosti či důvody odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu. Lze tak skutečně uzavřít, že důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu a odchodu žalobce z vlasti jsou pouze ekonomické důvody, kdy v ČR si potřebuje vydělat peníze na svoji obživu a za tímto účelem chce zde legalizovat svůj pobyt. Žalobce sice v žalobě uvedl, že nesouhlasí se závěry žalovaného v tom, že ve správním řízení uváděl pouze ekonomické důvody, avšak z obsahu správního spisu, konkrétně z pohovoru se žalobcem dne 26. 9. 2018 (také z údajů k podané žádosti poskytnutých žalobcem dne 26. 9. 2018) jednoznačně vyplývá, že tomu tak bylo. Žalobce ve své vlasti nebyl nikdy politicky aktivní a současně nebyl ani nikdy trestně stíhán, v tomto kontextu netvrdil žádné potíže ve vlasti. Z informací sdělených žalobcem naopak vyplývá, že v zemi původu zanechal svoji rodinu, včetně manželky a nezletilého syna, a že jeho jediným problémem ve vlasti byla skutečnost, že neměl vlastní bydlení, práci a peníze. Proto vycestoval do EU a z důvodu lepší budoucnosti by chtěl zůstat v ČR a zde pracovat. Tvrzení žalobce uvedené v žalobě tak nelze označit za pravdivé, neboť to byly pouze ekonomické důvody, pro které si chtěl na území ČR legalizovat svůj pobyt.
14. Ve shodě s žalovaným lze odkázat na recentní judikaturu NSS, např. na rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. 2 Azs 40/2003, z něhož vyplývá rovněž odkaz na ustálenou správní judikaturu „*mezi jinými na rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 5 Azs 3/2003, podle něhož obtíže žadatele o azyl stran obživy či možností seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, než jako důvody ekonomické.*“
15. Z obsahu správního spisu i napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný při posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Jednalo se o Trest smrti, Amnesty International z dubna 2016, dále z informace MZV ČR ze dne 2. 1. 2018, dále z informace MZV ČR ze dne 3. 6. 2016, dále z informace MZV ČR ze dne 17. 6. 2015, dále z Výroční

zprávy Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018, dále z informace Amnesty International ze dne 22. 2. 2018 a z údajů Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) údaje o zemi – Gruzie 2017. Z uvedených zpráv nebyly zjištěny žádné potíže v zemi původu žalobce, ostatně žalobce žádné problémy související s eventuálním pronásledováním či hrozby vážné újmy v zemi původu (ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu) ani netvrdil.

16. V rámci správního řízení byla dne 1. 10. 2018 žalobci dána možnost se seznámit se shromážděnými podklady. Žalobce k tomu uvedl, že se s materiály nechce seznámit. Žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci nenavrl a nevyslovil žádné námitky proti zdrojům informací, které byly v této věci shromážděny.
17. Nelze přisvědčit tvrzení žalobce v tom, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav a nepřihlédl ke všem skutkovým okolnostem. Naopak žalovaný přihlédl ke všemu, co v této věci tvrdil žalobce a rovněž k informacím zjištěným k politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Žalobce jednoznačně výslovně potvrdil, že ve své vlasti neměl žádné problémy se státními orgány ani se soukromými osobami. Důvodem jeho odjezdu z vlasti byla pouze absence zaměstnání a vyčerpané finanční prostředky od rodičů. Z obsahu správního spisu je také zřejmé, že žalobce o mezinárodní ochranu na území ČR požádal ve chvíli, kdy vypršela jeho doba možnosti pobytu na území EU v rámci bezvízového styku. K žalobcem tvzeným problémům dokonce žalovaný zjistil ze Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Gruzie – údaje o zemi 2017 ze dne 8. 6. 2018, že žalobce coby gruzínský státní občan má standardní podmínky při vstupu na trh práce v zemi. Navíc v zemi existuje řada pracovních agentur, které poskytují pomoc při hledání zaměstnání.
18. Nicméně jak správně žalovaný uvedl, žalobcem uváděnou pohnutku o absenci zaměstnání v Gruzii a vyčerpání finančních prostředků, jenž jej vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nelze podřadit pod zákonné důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, tedy pod pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, resp. pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnost k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalobce rovněž v průběhu správního řízení neuvedl ani žádnou ze skutečností, kterou by bylo možno podřadit pod hrozbu vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, neboť žalobci nebyl dle jeho slov ve vlasti uložen trest smrti ani mu vykonání tohoto trestu nehrozí. V případě jeho návratu do vlasti mu nehrozí ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání a ani vážná újma z důvodu svévolného násilí, které by mohlo vyplývat z mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu v zemi jeho původu. Žalobce rovněž nikdy netvrdil, že by jeho vycestování do země původu představovalo rozpor s mezinárodními závazky ČR.
19. Jiné důvody svého odchodu z vlasti a následného podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce nesdělil, než shora uvedené, a neuvedl ani žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být ve své vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že by mu tam hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Za této situace tedy byly splněny podmínky uvedené v § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu (žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR pouze z ekonomických důvodů a zároveň neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven v zemi původu

pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu), protože byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zcela po právu zamítnuta jako nedůvodná.

20. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu se za této situace neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.
21. Žalobce dále v žalobě provedl výčet zákonných ustanovení, která měl žalovaný svým postupem porušit. Konkrétně šlo o § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 2 správního řádu. Žalobce sice konstatoval dikci uvedených ustanovení, avšak nijak neupřesnil, v čem toto údajné porušení právních předpisů žalovaným mělo konkrétně spočívat. Žalovaný k tomuto ve svém vyjádření v žalobě dokonce uvedl, že se žalobce pohyboval pouze v teoreticko-právní rovině bez potřebného přesahu do konkrétního svého azylového příběhu. Krajský soud uvedenému přisvědčil, neboť bez konkrétní vazby na příběh žalobce a uvedení konkrétního porušení nelze ani konkrétně takovou námitku vypořádat. Krajský soud může pouze v obecné rovině uvést, že k porušení citovaných právních předpisů v této věci nedošlo, a že pochybení žalovaného nezjistil. Jelikož z podané žaloby nebylo možné seznat konkrétní nezákonnosti, jichž se měl žalovaný ve svém postupu při posuzování žalobcova azylového příběhu dopustit, nebylo možné tyto obecně formulované žalobní námitky konkrétně vypořádat. S ohledem na obecnou formulaci žalobních bodů soud prověřil průběh správního řízení (dle obsahu správního spisu), a také obsah napadeného rozhodnutí, avšak žádná pochybení žalovaného nezjistil. Při posuzování žalobcem podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný vycházel především z výpovědi žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. V rámci důkazního řízení se žalovaný zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a zjistil skutečný stav věci, přičemž si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, které vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. V průběhu správního řízení nebyla prokázána na straně žalobce existence důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu či doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, ostatně ani existenci těchto důvodů žalobce v průběhu správního řízení netvrdil. Žalovaný se tedy dostatečně zabýval žalobcem uplatněnými důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, avšak tyto nevyhodnotil po právu tak, že by naplňovaly důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany, neboť v nich nebylo možné spatřovat ani pronásledování, ani ohrožení vážnou újmou v případě jeho návratu do vlasti. Žalovaný tedy při svém postupu neporušil ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu v neprospěch žalobce, protože jeho rozhodnutí není nezákonné, jak namítal žalobce. Žalobce nebyl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech. Pokud žalobce v žalobě ještě zdůrazňoval povinnost správního orgánu dbát základních zásad správního řízení a jen obecně k tomu citoval z právní úpravy, podle níž mají správní orgány postupovat, pak také k tomu krajský soud pouze v obecné rovině konstatuje, že žalovaný v posuzované věci v souladu s těmito základními zásadami správního řízení postupoval a žádné porušení právních předpisů a základních zásad správního řízení v uvedeném rozsahu nebylo zjištěno. V posuzované věci byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, rozhodnutí odpovídalo okolnostem daného případu, hodnocení důkazů odpovídalo zákonným požadavkům, přitom bylo přihlédnuto ke všemu, co v řízení vyšlo

najevo, přičemž napadené rozhodnutí obsahuje veškeré zákonem požadované náležitosti, včetně uvedení rozhodných skutečností a úvah, které žalovaného vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Podle soudu nebyla žádným způsobem žalobou zpochybněna správnost napadeného rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné.

V. Závěr a náklady řízení

22. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jakožto úspěšnému účastníkovi řízení, by sice náhrada nákladů řízení příslušela, avšak žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti mu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. prosince 2019

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.